

F. t. l. vedr. firmapensionskasser m.v.

Som det er forudsat i de gældende regler, kan der opstå behov for at dispensere fra investeringsreglerne, der erfaringsmæssigt ikke i detaljer kan udformes, så de i alle tilfælde virker rimelige og hensigtsmæssige. Ved reglernes indførelse kan der ligeledes være tilfælde, hvor kravene ikke er opfyldt, og hvor det vil være hensigtsmæssigt at kunne give en dispensation, eventuelt for en periode. Som udgangspunkt antages, at investeringer foretaget i medfør af de gældende investeringsregler vil kunne opretholdes.

Det forudsættes, at dispensationer gives ud fra en konkret vurdering. Dispensationerne kan tidsbegrænses.

Til nr. 4 og 5

Forslagene i nr. 3 og 4 har til formål at lade revisionsbestemmelserne i kapitel 8 a i lov om visse selskabers aflæggelse af årsregnskaber m.v. og §§ 179 og 190 i lov om forsikringsvirksomhed finde tilsvarende anvendelse på revisionen i firmapensionskasser. Ændringen er begrundet i ønsket om at skabe parallelitet mellem revisionsbestemmelserne i den finansielle lovgivning.

Henvisningen i § 52, stk. 1, til den samtidigt hermed foreslåede ændring af lov om forsikringsvirksomhed § 179 indebærer, at kravet om to revisorer alene finder anvendelse på pensionskasser med en balancensum på over 250 mio. kr.

Den foreslåede § 52, stk. 2, præciserer, hvornår medlemmerne kan kræve, at der udnævnes en yderligere revisor. Bestemmelsen er en udvidelse af medlemmernes rettigheder og svarer til den foreslåede regel i lov om forsikringsvirksomhed § 179, stk. 5. Kompetencen til at udnævne en yderligere revisor er efter årsregnskabslovens § 61 a, stk. 2, henlagt til Erhverv- og Selskabsstyrelsen, mens Finanstilsynet i særlige tilfælde, der er tilsynsmæssigt begrundede, på eget initiativ kan udpege en yderligere revisor i medfør af den foreslåede § 52, stk. 1.

Den foreslåede § 52, stk. 3, svarer til den gældende regel i lovens § 53, stk. 1, 4. pkt. Den gældende regel giver pensionskassens revisor mulighed for at indhente oplysninger i den til pensionskassen knyttede virksomhed, hvis revisor til brug for revisionen af pensionskassen har behov herfor. Den foreslåede regel i § 52, stk. 3, viderefører denne praksis. Henvisningen til § 61 h sker alene for at videreføre denne praksis. Det er ikke tanken med henvisningen til § 61 h at fastsætte krav om, at der skal være fælles revisor i såvel pensionskassen som den til pensionskassen knyttede virksomhed, eller at ændre på koncernbegrebet.

Bestemmelsen i § 53 er en videreførelse af gældende lovs § 53, stk. 2. Henvisningen til aktieselskabslovens § 95 medfører ingen realitetsændringer, men er en konsekvens af den samtidigt hermed foreslåede ophævelse af § 191 i lov om forsikringsvirksomhed, hvortil gældende lov henviser i stk. 1. Når bestemmelsen ophæves i lov om forikringsvirksomhed indebærer det uden videre, at § 95 i aktieselskabsloven i stedet finder anvendelse på forsikringselskaber. Med forslaget sikres, at bestemmelsen også fortsat finder anvendelse på firmapensionskasser.

Til nr. 6

Ændringen er en konsekvens af ændringen i § 46.

Til nr. 7

Ændringen er en konsekvens af nr. 2 og 3.

Til nr. 8

Til § 66 a

Det foreslås, at indsætte en ny bestemmelse i firmapensionskasseloven om tavshedspligt med henblik på at gennemføre eneudrederens anbefalinger vedrørende tavshedspligt i den finansielle tilsynslovgivning.

Stk. 1 indeholder hovedreglen om Finanstilsynets tavshedspligt vedrørende fortrolige oplysninger.

Stk. 2 indeholder en bestemmelse, hvorefter Finanstilsynets tavshedspligt ikke ophæves, selvom den, som tavshedspligten tilsigter at beskytte, giver samtykke til, at Finanstilsynet kan videregive oplysninger.

Finanstilsynets tavshedspligt skal ses som et supplement til den tavshedspligt, der er foreskrevet for pensionskassen.

Finanstilsynets tavshedspligt er en afgørende betingelse for den tilsynsmæssige effektivitet. For at tilsynet kan få alle nødvendige oplysninger i en given sag, må pensionskasserne og medlemmerne kunne nære tillid til, at tilsynet ikke videregiver oplysningerne.

Afgrænsningen af, om der foreligger samtykke, er vanskelig. Dette gælder naturligvis særligt, hvor samtykke ikke er givet udtrykkeligt, men stiltiende. Et samtykke kan ligeledes gives til såvel videregivelse af alle oplysninger i en sag, som til videregivelse af en enkelt eller enkelte oplysninger.

Et samtykke kan ofte have karakter af en anmodning om, at Finanstilsynet bekræfter et givent forhold over for eksempelvis pressen. I en sådan situation vil et samtykke til, at tilsynet videregiver en enkelt eller enkelte oplysninger - taget ud af en større sammenhæng - kunne give et ufuldstændigt eller forvrænget